

Για την προσευχή της Άλκηστης στη θεά Εστία, προστάτιδα του σπιτιού και της οικογένειας, και για τη σημασία του οίκου και του γάμου στο έργο

[ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ](#)

«Η Άλκηστη προτίμησε να πεθάνει παρά να ζήσει ως χήρα του Αδμήτου (οι μόνες δυνατότητες μετά την άρνηση του Φέρητα και της γυναίκας του), επειδή είδε ότι, κάτω από αυτές τις δεδομένες συνθήκες, μόνον ο θάνατος της εξασφάλιζε αυτό στο οποίο ήταν αφιερωμένη η ζωή της: το γάμο της. Αυτό η Άλκηστη το διατυπώνει με ψύχραιμο ιδεαλισμό. Αυτή δεν θα μπορούσε να προδώσει το γάμο, το κρεβάτι και τον άντρα της (180-81), επειδή τιμούσε τη ζωή του άντρα της περισσότερο από την ψυχή της, μολονότι αγαπούσε πολύ τη ζωή (282 κ.ε.): ακόμη κι αν αυτή πεθάνει, τα παιδιά της θα μπορέσουν να κληρονομήσουν τον οίκο του πατέρα τους, ενώ δεν θα είχαν αυτό το δικαίωμα στον οίκο ενός πατριού (280 κ.ε.). Στον κόσμο της Άλκηστης ο γάμος αποτελεί στοιχείο καθαρό, που μπορεί να συναναφερθεί με τον Ήλιο, τον Αέρα και τη Γη (244 κ.ε.). Σύζυγος και κλίνη συναποτελούν ενότητα, όπως σύζυγος και εστία: η Άλκηστη εμπιστεύεται τα παιδιά της στην Εστία (163 κ.ε.) και στον Άδμητο, επειδή στη σκέψη της αυτοί οι δύο είναι αδιαχώριστοι. Σύζυγος, τέκνα, οίκος και γάμος συναποτελούν μία και μόνη ιδεατή πραγματικότητα, που μπορεί να τη σώσει μόνο ο θάνατος της. Αυτό έχει για την Άλκηστη μεγαλύτερη αξία από την ίδια τη χαρά της ζωής: έτσι, έχοντας συμπεράνει τι ήταν γι' αυτήν προτιμότερο, αισθάνεται ότι θα ήταν επαίσχυντο να επιλέξει οτιδήποτε άλλο από το θάνατο (180). [...]

[...] Όταν ο Άδμητος και η Άλκηστη κλείνουν το έργο επιστρέφοντας στο οχυρό τους, δεν εξαφανίζονται απλώς μέσα από το συμβατικό άνοιγμα στην πρόσοψη της σκηνής. Εισέρχονται, απεναντίας, σε ένα χώρο διαφορετικό από τα θολά και απροσδιόριστα τραγικά παλάτια, που δεν φαίνεται να περιέχουν τίποτε άλλο από μια αγχόνη ή ένα αιμόφυρτο λουτρό. Αυτοί οι δύο έχουν εξιδανικεύσει τον οίκο τους, αλλά ο Ευριπίδης τον έχει καταστήσει χώρο πραγματικό: όχι μια απλή πρόσοψη αλλά και ένα «εσωτερικό». Ο οίκος του Αδμήτου έχει σεντούκια και συρτάρια, βωμούς, μια αίθουσα θρόνου, ξενώνες, ανδρώνες και ένα θάλαμο με το συζυγικό κρεβάτι. Εκεί μέσα μπορεί κανείς να λουστεί, να γλεντήσει, να παίξει λύρα, να επιπλήξει ένα δούλο ή να ακούσει τον χαριεντισμό μιας γυναίκας. Είναι ένα σπίτι όπου τα πατώματα σκονίζονται και ακούγεται το κλάμα των παιδιών. Αυτές οι λεπτομέρειες δεν υπαγορεύθηκαν από τη ρωπογραφική διάθεση του ποιητή, αν και αυτό θα πίστευε ο Αριστοφάνης. Θέμα του έργου αποτελεί η σωτηρία αυτού του οίκου, που χάρη σε ένα θαύμα και αυτός, όπως και η Άλκηστη, σώθηκε ακέραιος —ένα ιδανικό εμβραβισμένο στην πραγματικότητα.»

Anne Pippin Burnett, *Οι αρετές του Άδμητου*, στα *Θεατρικά Τετράδια 24*, Ιούλιος 1992, Μετάφραση-σύντμηση κειμένου: Ν.Η.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ